

نوبت به مبارزه‌ی امام حسین (ع) رسید.
 بابا به خیمه‌ی عمّه زینب (س) آمد
 ورقیه (س) را با مهربانی در آغوش گرفت.
 رقیه (س) برای آخرین بار پدرش را بوسید.
 امام حسین (ع) به خواهرش، زینب (س)،
 گفت که صبور باشد. امام حسین (ع) وقتی
 تعداد زیادی از دشمنان را نابود کرد،
 به شهادت رسید. دشمنان بی رحمانه
 خیمه‌های کودکان و زنان کاروان امام را
 به آتش کشیدند. رقیه (س) و بعضی کودکان
 به هر سومی دویدند و خا‌رهای بیابان پا‌های
 کوچکش‌ان را زخمی کرده بود.

بعد از شهادت امام حسین (ع)، دشمنان بابی رحمی زیاد کودکان و زنان
 داغ دار کاروان حسین (ع) را به اسارت بردند. رقیه (س) برای پدرش بی تاب‌ی
 می‌کرد. وقتی اسرای کربلا را به شهر شام بردند، اسیران را در خرابه‌هایی که
 تاریک بود، گذاشتند. رقیه (س) آن قدر رنج و غصه دیده بود که چشم‌هایش
 را بست و دیگر هرگز به دنیا باز نکرد. هر سال در ماه محرم مردم به یاد او
 عزاداری می‌کنند. روز سوم ماه محرم به نام رقیه (س) شناخته می‌شود. در این
 روز عزادارها روضه‌ی حضرت رقیه (س) می‌خوانند.

